Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES JULIANAS KOKOTES [*JULIANE KOKOTT*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2014. gada 22. maijā [1]

Lieta C-127/13 P

Guido Strack
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Piekļuve iestāžu dokumentiem — Personas datu aizsardzība — Apjomīgs pieteikums

Satura rādītājs

I – Ievads 3

II – Atbilstošās tiesību normas 3

III – Fakti un tiesvedība Vispārējā tiesā 4

IV – Prasījumi 5

V – Juridiskais vērtējums 6

A – Par pretapelācijas sūdzības pirmo pamatu – netieša noraidoša lēmuma esamību 6

1) Par netiešu noraidošu lēmumu 6

2) Priekšlikums risinājumam nākotnē 8

3) Par Vispārējās tiesas norādīto pamatojumu 10

4) Secinājumi par pretapelācijas sūdzības pirmo pamatu 10

B – Par pretapelācijas sūdzības otro pamatu – izraksta no reģistra neesamību 10

1) Par neeksistējoša dokumenta "esamību" 10

2) Par pienākumu sagatavot dokumentu 11

1 — Oriģinālvaloda – vācu.

3) Par G. Strack prasības pieteikuma tvērumu 11

C – Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu – tiesību uz likumā noteiktu tiesu pārkāpumu 12

D – Par otro apelācijas sūdzības pamatu – dažādām procesuālajām nepilnībām 14

1) Par pamata pirmo un piekto daļu – paātrināto tiesvedību un tiesvedības ilgumu 14

2) Par pamata otro daļu – tiesībām tikt uzklausītam 15

3) Par pamata trešo daļu – visu dokumentu pārbaudi 17

4) Par pamata ceturto daļu – Komisijas lēmumu pilnīgumu 18

E – Par piekto apelācijas sūdzības pamatu – datu aizsardzības izņēmuma piemērošanu 20

1) Par Komisijas lēmuma pamatojumu 20

2) Par dokumentu individuālo vērtējumu 20

3) Par aizklājumu likumību 20

a) Par izvērtēšanu 21

b) Par vajadzību apspriesties ar datu subjektiem 21

c) Par datu subjektu piekrišanu datu izpaušanai 22

d) Par ierēdņiem, kuri paraksta lēmumus par atkārtotiem pieteikumiem 22

e) Par ierēdņu vārdiem, kas parādās dokumentos saistībā ar lietu T-110/04 22

f) Par vārdu kodēšanu 23

4) Starpsecinājums par apelācijas sūdzības piekto pamatu 23

F – Par sesto apelācijas sūdzības pamatu – konfidencialitātes saglabāšanu antidempinga lietās .. 23

G – Par septīto apelācijas sūdzības pamatu – zaudējumu atlīdzību par viņa pieteikuma par piekļuvi dokumentiem izskatīšanu 24

VI – Par tiesāšanās izdevumiem 25

VII – Secinājumi 25

I – **Ievads**

1. Jau vairāk nekā 20 gadus Savienības tiesībās ir paredzētas vispārējas tiesības piekļūt dokumentiem, un vairāk nekā 10 gadus tiek piemērota Regula Nr. 1049/2001 [2]. Tomēr pārsteidzoši daudzi praksē svarīgi jautājumi vēl joprojām nav atrisināti.

2. Izskatāmajā lietā Komisija nav apmierināta ar paredzētajiem termiņiem, turpretim prasītājs izvirza iebildumus par to neievērošanu un sūdzas par tiesību aizsardzības tiesā ilgumu. Turklāt abas apelācijas sūdzības attiecas tostarp uz jautājumiem par to, vai konkrētu nosacījumu gadījumā regulā Komisijai ir paredzēts pienākums sagatavot dokumentu izsniegšanai, vai tiesvedību, ko sākts izskatīt Vispārējā tiesā, var nodot izskatīšanai citai palātai un citam referentam, ciktāl Komisijai ir jāpierāda, ka konkrēti pieprasītie dokumenti neeksistē, un kā ir piemērojams izņēmums no personas datu aizsardzības.

II – **Atbilstošās tiesību normas**

3. Tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem pamato Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pants, LESD 15. panta 3. punkts un Regulas Nr. 1049/2001 2 panta 1. punkts.

4. Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktā ir reglamentēta tās piemērošanas joma:

“Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.”

5. Regulas Nr. 1049/2001 3. panta a) punktā dokumenta jēdziens ir definēts šādi:

““dokuments” ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus.”

6. Lietas dalībniekiem pēc būtības ir domstarpības īpaši jautājumā par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu datu aizsardzības apsvērumu dēļ:

“Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) [..]

b) personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.”

7. Līdztekus saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmo ievilkumu ir garantēta komerciālo interešu aizsardzība, ja vien iepazīšanās ar attiecīgo dokumentu nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

8. Turklāt jautājums ir arī par ļoti apjomīgu pieteikumu izskatīšanu, kas tiek aplūkots Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 3. punktā:

“Ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, attiecīgā iestāde var bez papildu formalitātēm apspriesties ar pieteikuma iesniedzēju, lai rastu pieņemamu risinājumu.”

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

9. Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantā ir reglamentēta pieteikumu par piekļuvi dokumentiem izskatīšanas procedūra un, it īpaši, termiņi. 7. pants attiecas uz sākotnējo pieteikumu izskatīšanu:

"1. Pieteikumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem izskata ātri. Pieteikuma iesniedzējam nosūta saņemšanas apstiprinājumu. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus, kā arī informē pieteikuma iesniedzēju par viņa tiesībām iesniegt atkārtotu pieteikumu saskaņā ar šā panta 2. punktu.

2. Saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju.

3. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, 1. punktā paredzēto termiņu var pagarināt par 15 darba dienām, ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un saņēmis sīkus paskaidrojumus.

4. Nesaņemot iestādes atbildi paredzētajā laikā, pieteikuma iesniedzējam ir tiesības iesniegt atkārtotu pieteikumu."

10. Regulas Nr. 1049/2001 8. pants attiecas uz atkārtotu pieteikumu izskatīšanu:

"1. Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laika nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. Pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā iestāde, ievērojot nosacījumus, kas izklāstīti attiecīgi EK līguma 230. un 195. pantā, informē pieteikuma iesniedzēju par viņam pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, proti, tiesvedības uzsākšanu pret iestādi vai sūdzības iesniegšanu ombudam.

2. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti garu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, 1. punktā paredzēto termiņu var pagarināt par 15 darba dienām, ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un saņēmis sīkus paskaidrojumus.

3. Ja iestāde nesniedz atbildi paredzētajā termiņā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības saskaņā ar attiecīgajiem EK līguma noteikumiem iesūdzēt iestādi tiesā un/vai iesniegt sūdzību ombudam."

III – **Fakti un tiesvedība Vispārējā tiesā**

11. 2007. gada 20. jūnijā *G. Strack* iesniedza Komisijā pieteikumu par piekļuvi:

— visiem dokumentiem, uz kuriem attiecas atkārtotie pieteikumi, kurus Komisija ir noraidījusi kopš 2005. gada 1. janvāra;

— izrakstam no Komisijas reģistra, kas izveidots atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 11. pantam, attiecībā uz lēmumiem, ar kuriem līdz 2005. gada 1. janvārim noraidīti atkārtotie pieteikumi, un

— visiem dokumentiem saistībā ar lietu T-110/04 *Sequeira Wandschneider*/Komisija [3].

3 — EU:T:2007:78.

12. 2007. gada 25. jūlijā Komisija ar iepriekšējā dienā pieņemtu lēmumu viņam paziņoja, ka viņa pieteikums ir reģistrēts 2007. gada 3. jūlijā. Pēc šī paziņojuma *OLAF* lemšot par daļu no dokumentiem, uz kuriem attiecas pieteikuma pirmā daļa. Pārējos dokumentus, kas ietilpst šajā pieteikuma pirmajā daļā, ģenerālsekretariāts nodošot viņa rīcībā anonīmā formā, tomēr, ņemot vērā dokumentu lielo skaitu, tos nevar anonimizēt paredzētajos termiņos. Pieteikuma otro daļu Komisija nevarot apmierināt, jo lēmumi, ar kuriem līdz 2005. gada 1. janvārim noraidīti atkārtotie pieteikumi, nav iekļauti reģistrā. Sākotnēji Komisija liedza piekļuvi dokumentiem saistībā ar lietu T-110/04 un attiecībā uz *G. Strack* atkārtoto pieteikumu paziņoja, ka tā nevar iekļauties termiņā, lemjot par attiecīgo pieteikumu.

13. 2007. gada 12. oktobrī *G. Strack* Pirmās instances tiesā [tagad – Vispārējā tiesa] cēla prasību par viņa atkārtotā pieteikuma netiešu noraidīšanu.

14. Pēc tam *OLAF* 2007. gada 23. oktobrī pieņēma lēmumu par to pieteikuma daļu, kas skāra attiecīgo iestādi, un četrus tiešus lēmumus, proti, 2007. gada 28. novembrī (divus lēmumus), 2008. gada 15. februārī un 2008. gada 9. aprīlī pieņēma Komisija. Atbilstoši šiem lēmumiem tika atļauta piekļuve lielam skaitam dokumentu, kuros tomēr daļēji bija aizklāts teksts, lai nodrošinātu personas datu vai komerciālo interešu aizsardzību.

15. 2008. gada 23. jūlijā *G. Strack*, iesniedzot replikas rakstu, savā prasībā iekļāva arī šos lēmumus.

16. Vispārējā tiesa daļēji apmierināja viņa prasību, pasludinot pārsūdzēto spriedumu. *G. Strack* iesniedza šo apelācijas sūdzību un Komisija iesniedza pretapelācijas sūdzību.

IV – **Prasījumi**

17. *G. Strack* prasījumi Tiesai ir šādi:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2013. gada 15. janvāra spriedumu lietā T-392/07 tiktāl, ciktāl prasītāja prasījumi nav tikuši apmierināti vai tikuši apmierināti daļēji;

2) nolēmumu pieņemt saskaņā ar prasījumiem, kurus prasītājs ir iesniedzis lietā T-392/07;

3) noraidīt pretapelācijas sūdzību pilnā apmērā, un

4) piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kā arī

5) pakārtoti – atcelt arī Eiropas Savienības Vispārējās tiesas priekšsēdētāja lēmumu par lietas T-392/07 nodošanu ceturtajai palātai.

18. Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

1) noraidīt apelācijas sūdzību pilnībā kā acīmredzami nepieņemamu un/vai acīmredzami nepamatotu;

2) atcelt minēto spriedumu, ciktāl ar to atcelta Komisijas 2007. gada 24. jūlija vēstule, kurā prasītājam tika paziņots, ka attiecībā uz lēmumiem, kas līdz 2005. gada 1. janvārim pieņemti par atkārtotiem pieprasījumiem, neeksistē izraksts no reģistra;

3) atcelt Vispārējās tiesas 2013. gada 15. janvāra spriedumu lietā T-392/07 *Strack*/Komisija tiktāl, ciktāl ar to tikusi atzīta par pieņemamu prasība par šķietamiem netiešiem lēmumiem, ar kuriem tika atteikta piekļuve sarakstei par atkārtotiem pieteikumiem (Komisija un *OLAF*);

4) piespriest prasītājam apelācijas tiesvedībā atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā un Tiesā.

V – **Juridiskais vērtējums**

19. Vispirms jāanalizē Komisijas pretapelācijas sūdzības pirmais pamats, jo tas attiecas uz pirmajā instancē celtās prasības daļu pieņemamību. Pēc tam viens pēc otra tiks izvērtēti Komisijas izvirzītais otrais apelācijas pamats un pieci no deviņiem *G. Strack* izvirzītajiem apelācijas pamatiem.

20. Tomēr es noteikti neaplūkošu trešo, ceturto, astoto un devīto apelācijas pamatu, ko ir izvirzījis *G. Strack*, jo uzskatu tos par acīmredzami nepamatotiem.

A – *Par pretapelācijas sūdzības pirmo pamatu – netieša noraidoša lēmuma esamību*

21. Komisija norāda, ka tā nav netieši noraidījusi pieteikumu par piekļuvi Komisijas un *OLAF* lēmumiem par atkārtotiem pieteikumiem. Tādēļ neeksistē tiesību akts, ko varētu apstrīdēt, un šajā ziņā prasība ir nepieņemama. Pārsūdzētā sprieduma 45.–53. punktā, it īpaši 51. un 52. punktā, Vispārējā tiesa to nav ņēmusi vērā. Turklāt spriedums šajos punktos ir pretrunīgs, un tādēļ tas būtu atceļams nepietiekamā pamatojuma dēļ.

1) Par netiešu noraidošu lēmumu

22. Pieteikuma netiešas noraidīšanas, kas ļauj celt prasību, koncepcija ir nostiprināta Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktā. Ja iestāde nesniedz atbildi paredzētajā termiņā, tiek uzskatīts, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības iesūdzēt iestādi tiesā. Tādējādi netieša noraidoša lēmuma priekšnosacījums ir termiņa izbeigšanās.

23. Jāpārbauda, vai termiņš ir izbeidzies. Tas principā izriet no Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. panta. Saskaņā ar 7. panta 1. punktu iestāde 15 darba dienu laikā pēc pieteikuma reģistrācijas pieņem lēmumu un, ja nepieciešams, dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam. Saskaņā ar 7. panta 3. punktu izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, attiecīgo termiņu var pagarināt vēl par 15 darba dienām. Nesaņemot iestādes atbildi šajā laikā, pieteikuma iesniedzējam saskaņā ar 7. panta 4. punktu ir tiesības iesniegt atkārtotu pieteikumu. Saskaņā ar 8. panta 1. punktu šāds pieteikums tiek izskatīts 15 darba dienu laikā, ko izņēmuma gadījumos atbilstoši 8. panta 2. punktam arī var pagarināt vēl par 15 darba dienām.

24. Komisija katrā ziņā uzskata, ka ļoti apjomīgu pieteikumu gadījumā tai ir tiesības atkāpties no Regulā Nr. 1049/2001 noteiktajiem termiņiem.

25. Šajā ziņā tā balstās uz Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 3. punktu, kas attiecīgajai iestādei ļauj bez papildu formalitātēm apspriesties ar pieteikuma iesniedzēju, lai rastu pieņemamu risinājumu gadījumā, ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu.

26. Komisija kā argumentu min Regulas Nr. 1049/2001 sistēmu. Ņemot vērā, ka lēmumu par vienu vienīgu dokumentu var pieņemt 15 darba dienu laikā, ļoti apjomīgu pieteikumu izskatīšanai jāparedz termiņš, kas ir ilgāks par vienreizējo pagarinājumu – 15 darba dienām.

27. Tomēr šo iebildumu var ņemt vērā tikai attiecībā uz to pieteikuma daļu, par ko lēmis Komisijas ģenerālsekretariāts, nevis par to pieteikuma daļu, ko Komisija nosūtīja izskatīšanai *OLAF*. Tā tas ir tādēļ, ka *OLAF*, kā pamatoti uzsver *G. Strack*, pirmo reizi atbildi sniedza tikai 2007. gada 23. oktobrī – pēc tam, kad tika celta prasība, tātad ilgi pēc visu paredzēto termiņu beigām – un ne reizi neizmantoja termiņa pagarinājumu.

28. Turklāt, neraugoties uz attiecīgu Vispārējās tiesas norādi pārsūdzētā sprieduma 51. punktā, Komisija neņem vērā, ka pagarinājums par vēl 15 darba dienām, kas attiecīgi ir noteikts 7. panta 3. punktā un 8. panta 2. punktā, jau ir skaidri paredzēts attiecībā uz pieteikumiem par piekļuvi ļoti lielam skaitam dokumentu. Tas it īpaši liecina par to, ka regula, pretēji Komisijas viedoklim, neattiecas tikai uz pieteikumiem, kas skar atsevišķus dokumentus. Tādēļ regulas sistēma nepastiprina Komisijas nostāju.

29. Komisija vēl arī uzskata, ka *G. Strack* pieteikums attiecas uz "acīmredzami nesamērīgu skaitu dokumentu".

30. Pretēji pirmajam iespaidam šā iebilduma mērķis nav noraidīt pieteikumu kopumā kā nesamērīgu, bet gan tikai norādīt, ka Regulā Nr. 1049/2001 noteiktie pieteikumu izskatīšanas termiņi nav samērīgi ar pieprasīto dokumentu skaitu. Lai aizsargātu labas pārvaldības intereses, Komisija tādēļ uzskata, ka tai nebija pienākuma ievērot šos termiņus. Turklāt tā arī uzskata, ka tik apjomīga pieteikuma gadījumā būtu ļaunprātīgi uzstāt, lai tiktu ievēroti termiņi.

31. Tomēr jāiebilst Komisijai, kā to pamatoti secina Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 47. un 52. punktā, ka, beidzoties atkārtota pieteikuma izskatīšanai paredzētajam termiņam, sākas prasības celšanas termiņš.

32. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 263. pantā noteiktie termiņi prasības iesniegšanai ir absolūti un par tiem nevar lemt lietas dalībnieki un tiesa [4], jo tie ir ieviesti, lai nodrošinātu tiesiskā stāvokļa skaidrību un drošību [5]. Tas it īpaši attiecas ne vien uz saistībā ar piekļuvi dokumentiem, bet arī Savienības civildienesta tiesībās paredzēto netiešo lēmumu, ar kuru tiek noraidīts pieteikums [6].

33. Šajā sakarā Tiesa jau ir secinājusi, ka paziņojums par tieša turpmāka lēmuma pieņemšanu nevar aizkavēt nedz netieša atteikuma fikciju, nedz prasības celšanas termiņa sākšanos [7]. Ja pieteikums jau ir netieši noraidīts, turpmāks tiešs lēmums – pretēji Komisijas viedoklim – nav pamats jauna prasības iesniegšanas termiņa sākumam [8].

34. Ja pieteikuma iesniedzējs samierinās ar Komisijas izteiktajiem apsvērumiem, viņš tādējādi uzņemas risku, ka prasība pret turpmāku tiešu lēmumu tiks noraidīta, jo tā ir vērsta tikai pret atkārtotu lēmumu [9]. Un viņam pat ir jāuztraucas, ka Komisija varētu atsaukties uz apstākli, ka ir pārsniegts termiņš prasības celšanai par netiešu atteikumu [10], lai gan tā iepriekš vairākkārt ir izmantojusi pieteikuma izskatīšanas termiņa papildu pagarinājumu [11].

4 — Spriedums *Coen* (C-246/95, EU:C:1997:33, 21. punkts) un rīkojums *Städter*/ECB (C-102/12 P, EU:C:2012:723, 13. punkts).

5 — Spriedumi *Moussis*/Komisija (227/83, EU:C:1984:276, 12. punkts), *Coen* (EU:C:1997:33, 21. punkts) un *Transportes Evaristo Molina*/Komisija (C-36/09 P, EU:C:2010:670, 37. punkts).

6 — Spriedumi *Müllers*/ESLK (79/70, EU:C:1971:79, 18. punkts) un *Politi*/EIF (C-154/99 P, EU:C:2000:354, 22. punkts).

7 — Spriedums *Müllers*/ESLK (EU:C:1971:79, 17. punkts).

8 — Spriedums *Müllers*/ESLK (EU:C:1971:79, 19. un nākamie punkti) un īpaši par piekļuvi dokumentiem rīkojums *ClientEarth* u.c./Komisija (T-278/11, EU:T:2012:593, 45. punkts).

9 — Rīkojums *ClientEarth* u.c./Komisija (EU:T:2012:593, 41. punkts).

10 — Rīkojums *ClientEarth* u.c./Komisija (EU:T:2012:593, 26. punkts).

11 — Rīkojums *ClientEarth* u.c./Komisija (EU:T:2012:593, 8. un 10.–12. punkts).

35. Tomēr, pat ja Komisija neizvirzītu iebildumu par nokavētu prasības celšanu vai tai tiktu liegts izvirzīt šo iebildumu kā pretēju labai ticībai (*venire contra factum proprium*), tas nenozīmē, ka prasība automātiski būtu pieņemama. Tā tas ir tādēļ, ka tiesa pēc savas iniciatīvas var izvērtēt, vai ir ievērots termiņš prasības celšanai kā obligāts procesuāls nosacījums [12], lai gan šķiet, ka Vispārējā tiesa tiesvedībās par piekļuvi dokumentiem to nedara sistemātiski [13].

36. Šā iemesla dēļ nav ļaunprātība, ja pieteikuma iesniedzējs nepiekrīt pieteikuma izskatīšanas termiņa pagarināšanai. Piesardzīgam pieteikuma iesniedzējam pašreizējā Savienības tiesību un attiecīgās judikatūras attīstības stadijā drīzāk ir jāpieprasa, lai termiņi tiktu ievēroti, ja viņš *a priori* neizslēdz iespēju vēlāk celt prasību.

37. Tomēr jāpiekrīt Komisijai, ka apjomīgu pieteikumu izskatīšana noteiktajā termiņā var sagādāt nopietnas grūtības. Ņemot vērā citas attiecīgo iestāžu funkcijas un to rīcībā esošos līdzekļus, objektīvi raugoties, patiešām var būt neatbilstīgi likt darbiniekiem pārtraukt pildīt citus uzdevumus, lai ievērotu termiņus.

38. Tomēr Tiesa šo problēmu nevar risināt, attiecīgajai iestādei *ar atpakaļejošu spēku* atļaujot novērst netieša lēmuma rašanos un prasības iesniegšanas termiņa sākšanos. Šāda atkāpe no Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punkta teksta neatbilstu ar prasības iesniegšanas termiņu izvirzītajiem mērķiem, ar kuriem, kā jau iepriekš minēts, ir paredzēts nodrošināt tiesiskā stāvokļa skaidrību un noteiktību [14].

39. Citus secinājumu neļauj izdarīt arī spriedums lietā *Internationaler Hilfsfonds* [15], kas tika pasludināts tikai pēc tam, kad *G. Strack* bija cēlis prasību, un liecina par zināmu elastību, piemērojot Regulā Nr. 1049/2001 noteiktos termiņus.

40. Saskaņā ar šo spriedumu galīgs lēmums par piekļuves pieteikumu regulas normatīvajā sistēmā nenozīmē tiesisko drošību. Gluži pretēji, lēmums jebkurā brīdī var tikt apšaubīts, iesniedzot jaunu piekļuves pieteikumu [16]. Tomēr no tā neizriet arguments par labu tam, lai pieteikuma iesniedzējam vēlāk pēkšņi atņemtu iespēju celt prasību, kas viņam paredzēta saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punkta nepārprotamo tekstu.

41. Tādēļ attiecībā uz šo jautājumu pārsūdzētajā spriedumā nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Līdz ar to šis pretapelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

2) Priekšlikums risinājumam nākotnē

42. Gadījumā, ja Tiesa vēlētos spert soli tālāk un aizstāt likumdevēju, lai tomēr ļautu ņemt vērā samērīguma principu, nosakot pieteikumu izskatīšanas termiņus, tas, augstākais, varētu izpausties kā norādes turpmākiem gadījumiem, kas Komisijai un attiecīgajiem pieteikuma iesniedzējiem nodrošinātu vajadzīgo tiesisko skaidrību.

12 — Spriedumi *Müllers*/ESLK (EU:C:1971:79, 6. punkts), *Transportes Evaristo Molina*/Komisija (EU:C:2010:670, 33. punkts), kā arī *Gbagbo* u.c./Padome (no C-478/11 P līdz C-482/11 P, EU:C:2013:258, 53. punkts). Līdzīgi arī rīkojums *ClientEarth* u.c./Komisija (EU:T:2012:593, 30. punkts).

13 — Skat., piemēram, spriedumu *Stichting Greenpeace Nederland* un *PAN Europe*/Komisija (T-545/11, EU:T:2013:523, 4., 6. un 12. punkts par termiņa izbeigšanos).

14 — Spriedumi *Moussis*/Komisija (EU:C:1984:276, 12. punkts), *Coen* (EU:C:1997:33, 21. punkts) un *Transportes Evaristo Molina*/Komisija (EU:C:2010:670, 37. punkts).

15 — Spriedums *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (C-362/08 P, EU:C:2010:40).

16 — Spriedums *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (EU:C:2010:40, 57. un nākamie punkti).

43. Tiktāl jāpiekrīt Komisijai, ka Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 3. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka tajā paredzētais pieņemamais risinājums izņēmuma gadījumos pieteikuma izskatīšanas termiņa pagarinājuma dēļ var nozīmēt prasības celšanas termiņa pārcelšanu. Tomēr līdz ar to šādos gadījumos par termiņu prasības celšanai varētu lemt ieinteresētās personas.

44. Ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 3. punktu iestādēm katrā ziņā nevar tikt piešķirtas tiesības vienpusēji un neierobežoti atkāpties no likumdevēja paredzētajiem termiņiem. Kā liecina attiecīgā noteikuma norāde uz apspriešanos ar pieteikuma iesniedzēju bez papildu formalitātēm, parasti pieņemams risinājums ir jāatrod, panākot savstarpēju vienošanos.

45. Izskatāmajā lietā nekas neliecina nedz par savstarpēju vienošanos par termiņiem, nedz par nopietniem Komisijas centieniem panākt savstarpēji pieņemamu risinājumu. Komisija aprobežojās vienīgi ar paziņojumu, ka tā nevar ievērot attiecīgos termiņus [17]. Šāds paziņojums nevar būt pietiekams jau tādēļ vien, ka tajā ir ignorēts Regulā Nr. 1049/2001 precīzi noteiktais termiņš, tā vietā nepiedāvājot neko citu.

46. Iestādei, gluži otrādi, būtu jācenšas ievērot gan samērīguma principu, gan arī Regulas Nr. 1049/2001 mērķus. Ja, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, šķiet, ka 7. un 8. pantā noteiktais termiņš nav samērīgs, iestādei jāpiedāvā pieteikuma iesniedzējam pieņemams jauns termiņš.

47. Turklāt pieteikuma iesniedzējam ir tiesības saņemt šāda jauna termiņa detalizētu pamatojumu, jo jau Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 3. punktā un 8. panta 2. punktā paredzētie termiņa pagarinājumi ir saistīti ar šādu pienākumu norādīt pamatojumu. Tādējādi iestādei jānorāda, kādā veidā tā nonākusi līdz priekšlikumam par attiecīgo termiņu.

48. Izskatāmajā lietā iestādei, iespējams, būtu bijis jāpiedāvā nosūtīt pieprasītos dokumentus pa daļām mazākos sūtījumos un līdz ar to arī agrāk, nevis divos lielos sūtījumos par 2005./2006. gadu, kā arī 2007. gadu, kas tika nosūtīti vien 2008. gadā.

49. Visbeidzot, iestādei pēc iespējas saistoši jānosaka, ka tā neatsauksies uz prasības celšanas termiņu neievērošanu, kas atvasināma no pieteikuma izskatīšanas termiņa, bet gan, gluži pretēji, vēlākas prasības gadījumā katrā ziņā šajā jautājumā atbalstīs pieteikuma iesniedzēju Savienības tiesās.

50. Ja pieteikuma iesniedzējs bez pamatojuma noraidītu šādu pieņemamu priekšlikumu, būtu iedomājams, ka pēc paredzēto termiņu beigām netiktu pieņemts netiešs lēmums, ar ko tiek noraidīts pieteikums. Tomēr pieņemamības kritērijs arī parāda, ka šajā gadījumā pilnībā izzustu tiesiskā drošība, kas saistīta ar Regulā Nr. 1049/2001 noteiktajiem skaidrajiem termiņiem. Būtu gandrīz neiespējami paredzēt, kad varētu un kad nevarētu tikt pieņemts netiešs lēmums noraidīt pieteikumu.

51. Tādēļ pret šādu pieeju būtu jāattiecas ļoti skeptiski. Drīzāk Savienības likumdevējam būtu uzdevums rast pieņemamu jaunu tiesisko regulējumu. Šajā sakarā jāteic, ka saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1367/2006 [18] 3. pantu termiņi, kas noteikti Regulā Nr. 1049/2001, ir piemērojami arī attiecībā uz piekļuvi vides informācijai Orhūsas konvencijas [19] izpratnē, kas nav šīs lietas priekšmets. Tomēr konvencijas 4. panta 2. punktā ir paredzēti vēl īsāki termiņi par tiem, kādi šobrīd ir skaidri noteikti Regulā Nr. 1049/2001, proti, viena, maksimāli, divu mēnešu termiņi līdz galīgam administratīvam lēmumam.

17 — 2007. gada 24. jūlija un 7. septembra vēstules.

18 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regula (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264, 13. lpp.).

19 — Konvencija par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2005, L 124, 4. lpp.).

3) Par Vispārējās tiesas norādīto pamatojumu

52. Ciktāl Komisija galu galā vēršas pret Vispārējās tiesas norādīto pamatojumu šajā jautājumā, tās iebildums aprobežojas vienīgi ar tās judikatūras nozīmīguma, uz kuru atsaucas Vispārējā tiesa, apstrīdēšanu. Tomēr nepietiekams pamatojums nevar izrietēt no apstākļa, ka Vispārējā tiesa noteiktus precedentus interpretē citādāk nekā Komisija [20].

4) Secinājumi par pretapelācijas sūdzības pirmo pamatu

53. Tādējādi pretapelācijas sūdzības pirmais pamats ir jānoraida. Līdz ar to pirmajā instancē celtās prasības pieņemamība nav apšaubāma.

B – *Par pretapelācijas sūdzības otro pamatu – izraksta no reģistra neesamību*

54. Pretapelācijas sūdzības otrais pamats attiecas uz *G. Strack* pieteikumu par izrakstu no reģistra, kas Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 11. pantu bija jāizveido, attiecībā uz lēmumiem, ar kuriem līdz 2005. gada 1. janvārim tika noraidīti atkārtotie pieteikumi.

55. Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 11. panta 1. punktu, īstenojot pilsoņu tiesības saskaņā ar šo regulu, ikviena iestāde nodrošina publisku piekļuvi dokumentu reģistram. Uzziņas par dokumentiem reģistrā iekļauj nekavējoties. Saskaņā ar 2. punktu katram dokumentam reģistrā norāda atsauces numuru, priekšmetu un/vai īsu dokumenta satura aprakstu, kā arī datumu, kurā tas saņemts vai izstrādāts un ierakstīts reģistrā.

56. Tomēr Komisija 2007. gada 24. jūlija vēstulē paziņoja *G. Strack*, ka reģistrā nav iekļauti lēmumi, ar kuriem tikuši noraidīti atkārtotie pieteikumi par piekļuvi dokumentiem.

57. Šajā sakarā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 102. punktā secināja, ka, neiekļaujot reģistrā lēmumus, ar kuriem līdz 2005. gada 1. janvārim pilnībā vai daļēji tikuši noraidīti atkārtotie pieteikumi, Komisija ir rīkojusies patvaļīgi un neparedzami. Tādējādi, izvirzot iebildumu, ka attiecīgais izraksts no reģistra neeksistē, Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 2. pantā paredzētās prasītāja tiesības piekļūt reģistram. Tādēļ Vispārējā tiesa atcēla 2007. gada 24. jūlija tiešo lēmumu atteikt piekļuvi izrakstam no reģistra.

58. Komisija konkrēti izvirza iebildumus par to, ka Vispārējā tiesa ir konstatējusi faktiski neeksistējoša dokumenta esamību (šajā ziņā skat. 1) punktu), tā nepamatoti no regulas ir atvasinājusi pienākumu sagatavot, kā arī izsniegt dokumentus (šajā ziņā skat. 2) punktu) un, visbeidzot, tā ir lēmusi *ultra petita* (šajā ziņā skat. 3) punktu).

1) Par neeksistējoša dokumenta "esamību"

59. Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 77. punktā ir secinājusi, ka prasītais izraksts no reģistra eksistē un atrodas tās rīcībā. Tomēr šis iebildums – domājams netiešs iebildums par faktu sagrozīšanu – ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju.

60. Proti, Vispārējā tiesa ir tikai atspēkojusi aizstāvības pamatu, ka izraksts no reģistra, *ja tāds eksistētu*, nav dokuments un tādēļ uz *G. Strack* pieteikumu šajā jautājumā neattiecas Regula Nr. 1049/2001. Vispārējā tiesa nedz šajā sprieduma punktā, nedz kādā citā pārsūdzētā sprieduma fragmentā nav secinājusi, *ka* izraksts faktiski eksistē.

20 — Skat. spriedumus *Wunenburger*/Komisija (C-362/05 P, EU:C:2007:322, 80. punkts) un *Gogos*/Komisija (C-583/08 P, EU:C:2010:287, 35. punkts).

61. Līdz ar to šī pamata daļa nav pamatota.

2) Par pienākumu sagatavot dokumentu

62. Turpinot Komisija vēršas pret Vispārējās tiesas secinājumu pārsūdzētā sprieduma 99. punktā, ka pārskatāmības princips, uz kuru balstīta Regula Nr. 1049/2001, tiktu pārkāpts, ja iestādes atsauktos uz dokumentu neesamību, lai izvairītos no šīs regulas piemērošanas. Efektīva tiesību piekļūt dokumentiem īstenošana paredzot, ka attiecīgās iestādes savu darbību dokumentē maksimāli paredzami, nepieļaujot patvaļīgu rīcību, un uzglabā šo dokumentāciju.

63. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 100. un 101. punktā šo dokumentēšanas pienākumu ir pielīdzinājusi pienākumam iekļaut reģistrā lēmumus, ar kuriem ir noraidīti atkārtotie pieteikumi, kas atvasināts no Regulas Nr. 1049/2001 11. panta. Uz to Vispārējā tiesa ir balstījusi iepriekš minēto secinājumu pārsūdzētā sprieduma 102. punktā.

64. Komisija turpretim uzskata, ka Regulā Nr. 1049/2001 nav noteikts pienākums sagatavot dokumentus.

65. Šis viedoklis ir balstīts uz pareizu apsvērumu, ka tiesības piekļūt dokumentiem, kas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punkta, attiecas uz visiem attiecīgās iestādes dokumentiem, kurus iestāde (jau) ir sagatavojusi vai saņēmusi un kuri ir šīs iestādes rīcībā. Saskaņā ar 3. panta a) punktu dokumenti ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida. Neeksistējoši ieraksti reģistrā tomēr nav informācija, un tie arī nevar tikt izsniegti.

66. Vispārējā tiesa gan pamatoti norāda, ka Regulas Nr. 1049/2001 11. pants nosaka iestādēm pienākumu izveidot reģistru un reģistrēt tajā dokumentus. Savukārt Komisija neapstrīd, ka pienākums reģistrēt dokumentus attiecas arī uz lēmumiem, ar kuriem ir noraidīti atkārtotie pieteikumi.

67. Tomēr Regulā Nr. 1049/2001 pienākums, kas izriet no 11. panta, nav tieši saistīts ar tiesībām piekļūt dokumentiem, kuras noteiktas 2. panta 1. punktā. Tādēļ nav iespējams ar pieteikumu par piekļuvi dokumentiem panākt reģistrācijas pienākuma izpildi. Šajā ziņā drīzāk būtu jāpiemēro LESD 265. pantā paredzētā procedūra sakarā ar bezdarbību.

68. Tādējādi jāsecina, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 99.–102. punktā nepamatoti ir secinājusi, ka tiesības piekļūt dokumentiem rada Komisijai pienākumu atbilstoša pieteikuma par piekļuvi dokumentiem gadījumā papildināt publisko reģistru, lai izsniegtu prasīto izrakstu no reģistra.

69. Tomēr Vispārējās tiesas nolēmums ir saglabājams ar citu pamatojumu. Ņemot vērā, ka Komisija pati savas neizdarības dēļ nevarēja izsniegt prasīto izrakstu no publiskā reģistra, kā tas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 11. pantā, tai katrā ziņā bija jāizvērtē, vai tā prasītājam attiecīgo informāciju nevar sniegt viena vai vairāku citu dokumentu veidā. Tie varēja būt, piemēram, izraksti no iekšējiem reģistriem vai materiāli, kas tiek izmantoti, lai sagatavotu gada ziņojumus par regulas piemērošanu. Tomēr, kā izriet no 2007. gada 24. jūlija vēstules, šāds izvērtējums nav veikts. Līdz ar to šajā vēstulē ietvertais lēmums attiecīgās pieteikuma daļas nepietiekamas izskatīšanas dēļ bija atceļams.

70. Tādējādi arī šī Komisijas izvirzītā pamata daļa nevar tikt atbalstīta.

3) Par *G. Strack* prasības pieteikuma tvērumu

71. Visbeidzot, Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa par diviem jautājumiem ir lēmusi *ultra petita*.

72. Pirmkārt, Komisija uzskata, ka Vispārējā tiesa 101. punktā ir lēmusi, ka Komisijai lēmumi par sākotnējiem pieteikumiem obligāti ir jāiekļauj reģistrā. Tomēr *G. Strack* prasījumus varētu pārsniegt nevis Vispārējās tiesas nolēmums, bet gan tikai Vispārējās tiesas norādītā pamatojuma elements. Šis pamatojums nav saistīts ar prasījumu apmēru.

73. Turpretim Vispārējās tiesas nolēmums pārsūdzētā sprieduma 102. punktā atbilstoši *G. Strack* prasījumam aprobežojas tikai ar secinājumu, ka atteikums nodrošināt piekļuvi izrakstam no reģistra par visiem lēmumiem, ar kuriem ir noraidīti atkārtotie prasījumi, ir atceļams.

74. Šajā ziņā Komisija norāda, ka *G. Strack* prasījums esot bijis atcelt netiešu lēmumu, ar kuru ir atteikta piekļuve izrakstam no reģistra, bet Vispārējā tiesa ir pārsniegusi attiecīgo prasījumu un atcēlusi tiešu lēmumu, ar kuru piekļuve ir atteikta.

75. Tomēr uz to oficiālā līmenī jāatbild, ka *G. Strack* prasījums bija atcelt Komisijas faktiski pieņemtos lēmumus vai tos, kas pieņemti, pamatojoties uz likumā noteikto atteikuma fikciju saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktu. Tas ietver sevī arī Vispārējās tiesas atcelto tiešo lēmumu, kas tika nosūtīts 2007. gada 25. jūlijā.

76. Šajā lietā var palikt nenoskaidrots, vai šis lēmums patiešām bija piemērots Vispārējās tiesas sprieduma priekšmets vai arī Vispārējai tiesai tā vietā bija jāizskata vēlāk pieņemts netiešs lēmums par atkārtotu pieteikumu. Tā tas ir tādēļ, ka šajā ziņā Komisija neizvirza iebildumus.

77. Gadījumā, ja Tiesa šo jautājumu gribētu izskatīt pēc savas iniciatīvas, jāpiebilst, ka *G. Strack* jau 2007. gada 23. jūlijā iesniedza savu pirmo atkārtoto pieteikumu pēc tam, kad pēc viņa sākotnējā 20. jūnija iesnieguma bija pagājušas vairāk nekā 20 darba dienas. Turpretim Komisija ar 2007. gada 24. jūliju datēto paziņojumu nosūtīja tikai 25. jūlijā, tātad divas dienas pēc pirmā atkārtotā pieteikuma. Komisija šajā paziņojumā gan ir izmantojusi termiņa pagarinājumu, lai atbildētu uz sākotnējo pieteikumu, tomēr tā nav likusi saprast, ka tai šis termiņa pagarinājums ir vajadzīgs arī attiecībā uz izrakstu no reģistra. Tā tas ir tādēļ, ka Komisija vienlaicīgi paziņoja, ka reģistrā nav iekļauta prasītā informācija. Tādēļ Vispārējā tiesa nesagroza paziņojumu, ja tā to interpretē tādējādi, ka Komisija šajā paziņojumā lēmuma par atkārtoto pieteikumu izpratnē ir paudusi savu galīgo nostāju attiecībā uz prasīto izrakstu no reģistra[21].

78. No tā izriet, ka arī šī pamata daļa ir noraidāma.

C – *Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu – tiesību uz likumā noteiktu tiesu pārkāpumu*

79. Izvirzot pirmo apelācijas sūdzības pamatu, *G. Strack* vēršas pret to, ka sakarā ar gaidāmo referenta drīzu izstāšanos no tiesvedības Vispārējās tiesas priekšsēdētājs lietas ātras izskatīšanas un pareizas tiesvedības interesēs 2011. gada 13. oktobrī lietu nodeva izskatīšanai citai palātai.

80. Ar šo lietas nodošanu tiekot pārkāptas tiesību uz likumā noteiktu tiesu princips un tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, kas izriet no ECPAK 6. panta 1. punkta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta otrās daļas, kā arī Tiesas statūtu 50. panta otrās daļas un Vispārējās tiesas Reglamenta 12. un 13. panta, skatot tos kopā ar nolēmumiem par lietu nodošanu izskatīšanai un tiesnešu sadalījumu pa palātām.

21 — Skat. spriedumu *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (EU:C:2010:40, 60. punkts).

81. Garantijas attiecībā uz tiesas sastāvu ir tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu stūrakmens, kura ievērošana Savienības tiesai ir jāpārbauda, ja šādu tiesību pārkāpums ir izvirzīts [22]. Tā tas ir tādēļ, ka saskaņā ar Pamattiesību hartas 47. panta otro daļu un tam gandrīz identisko ECPAK 6. panta 1. punktu, kas jāņem vērā [23], to interpretējot, ikvienai personai ir tiesības uz lietas izskatīšanu [pirms tam] [24] tiesību aktos noteiktā tiesā.

82. Šajā ziņā tiesību aktu jēdziens aptver it īpaši normatīvus aktus par tiesu izveidi un jurisdikciju. Ja atbilstoši attiecīgajiem tiesību aktiem tiesas jurisdikcijā neietilpst lietas izskatīšana, tā tātad nav likumā noteiktā tiesa [25]. Turklāt Eiropas Cilvēktiesību tiesas pastāvīgajā judikatūrā ir uzsvērts, ka tiesu organizācija nedrīkst tikt iekļauta tiesu iestāžu rīcības brīvībā, lai gan ir pieļaujama noteikta tiesu novērtējuma brīvība, interpretējot atbilstošos tiesību aktus [26]. Turpretim tālākejošas prasības, piemēram, tiesiskais regulējums, kurā, pamatojoties uz abstraktiem kritērijiem, jau iepriekš noteikta tiesa, kas izskatīs lietu [27], līdz šim tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu kontekstā atbilstoši Hartas 47. pantam un ECPAK 6. panta 1. punktam nav guvušas atbalstu.

83. Tādējādi, vērtējot šo apelācijas sūdzības pamatu, pirmām kārtām jāanalizē, vai Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra nolēmums atbilda noteikumiem par lietu nodošanu Vispārējās tiesas palātām [28].

84. Saskaņā ar Tiesas statūtu 50. panta otro daļu palātu sastāvu un lietu nodošanu tām nosaka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamentu. Saskaņā ar Reglamenta 13. panta 1. punktu, tiklīdz ir iesniegts prasības pieteikums, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs lietu nodod kādai no palātām. Reglamenta 12. pantā ir paredzēts, ka Vispārējā tiesa nosaka kritērijus, pēc kuriem lietas sadala palātām.

85. Cik zināms, *G. Strack* prasība sākotnēji tika nodota vienai no tiesas palātām atbilstoši toreiz spēkā esošiem kritērijiem [29], pamatojoties uz lietu reģistrācijas kārtību palātas kancelejas reģistrā.

86. Kritēriji attiecībā uz apstrīdēto lietas nodošanu citai palātai gan bija noteikti jaunākā paziņojumā [30], tomēr to būtība palika nemainīga.

87. *G. Strack* pareizi norāda, ka nevienā no šiem noteikumiem nav skaidri paredzēts, ka Vispārējās tiesas priekšsēdētājs lietu, kas nodota vienai palātai, no jauna nodod citai palātai.

88. Tomēr lietu nodošanas kritērijos ir noteikts, ka Vispārējās tiesas priekšsēdētājs var atkāpties no paredzētās lietu sadales kārtības, it īpaši, lai nodrošinātu sabalansētu darba slodzes sadalījumu. Saikne ar lietu nodošanas kritērijiem atbilstoši lietu reģistrācijas kārtībai gan norāda uz to, ka šī atkāpe ir attiecināma uz lietu sākotnējo nodošanu. Tomēr formulējums neliedz to piemērot gadījumā, ja lieta vēlāk nodota izskatīšanai citai palātai.

22 — Spriedumi *Chronopost*/*UFEX* u.c. (C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 46. punkts) un *Gorostiaga Atxalandabaso*/Parlaments (C-308/07 P, EU:C:2009:103, 42. punkts).

23 — Pamattiesību hartas 52. panta 3. punkts, kā arī spriedums *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105, 44. punkts) un sprieduma pārskatīšana *Arango Jaramillo* u.c./EIB (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 42. un 43. punkts).

24 — Ietverts tikai Hartas 47. panta otrajā daļā.

25 — Tā par ECPAK 6. panta 1. punktu skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2007. gada 12. jūlija spriedumu lietā *Jorgic* pret Vāciju (prasība Nr. 74613/01, 64. un 65. punkts).

26 — Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2000. gada 22. jūnija spriedums apvienotajās lietās *Coëme* u.c. pret Beļģiju (prasības Nr. 32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 un 33210/96, *Reports of Judgments and Decisions* 2000-VII, 1. lpp., 98. punkts), 2010. gada 5. oktobra spriedums lietā *DMD Group* pret Slovākiju (prasības Nr. 19334/03, 60. punkts) un 2013. gada 9. janvāra spriedums lietā *Oleksandr Volkov* pret Ukrainu (prasības Nr. 21722/11, *Reports of Judgments and Decisions* 2013, 150. punkts).

27 — Tāds ir Vācijas Pamatlikuma 101. panta kritērijs pēc Vācijas Konstitucionālās tiesas 1997. gada 8. aprīļa rīkojuma lietā 1 PBvU 1/95 (*BVerfGE* 95, 322., 327. un nākamās lpp.) un Eiropas Komisijas par likumā pamatotu demokrātiju (Venēcijas komisija) 2010. gada 16. marta ieteikums "Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges" (CDL-AD(2010)004, Nr. 75).

28 — Šajā ziņā skat. rīkojumu *Marcuccio*/Komisija (C-528/08 P, EU:C:2009:761, 58. punkts).

29 — Skat. paziņojumu OV 2007, C 269, 42. lpp.

30 — OV 2010, C 288, 5. lpp.

89. Pēc tiesnešu nomaiņas un izmaiņām tiesas palātu sastāvā šāda lietas jauna nodošana pat var būt obligāti nepieciešama [31].

90. Lietas nodošanu citai palātai var attaisnot arī mērķis līdzsvarot darba slodzes sadalījumu. Tai ir ne tikai organizatorisks raksturs, bet tās mērķis it īpaši ir panākt, ka lietas – tāpat atbilstoši Hartas 47. panta otrajai daļai un ECPAK 6. panta 1. punktam – tiek izskatītas laikus.

91. Izskatāmā lieta uzskatāmi parāda, ka var būt nepieciešamība šā iemesla dēļ lietu vēlāk nodot izskatīšanai citai palātai. 2011. gadā prasība tika izskatīta jau četrus gadus un pastāvēja turpmākas aizkavēšanās risks, jo referents drīzumā grasījās atstāt savu amatu. Turpretim jaunā palāta varēja lietu tūlīt virzīt uz priekšu.

92. Tādēļ Vispārējās tiesas priekšsēdētāja tiesības atkāpties no lietu nodošanas kritērijiem ir jāinterpretē tādējādi, ka viņš lietu arī pēc tās sākotnējās nodošanas vienai palātai var nodot citai palātai, lai nodrošinātu vienmērīgu darba slodzes sadalījumu.

93. Tādējādi pārsūdzēto spriedumu taisīja kompetentā tiesa, līdz ar to pirmais apelācijas sūdzības pamats ir noraidāms.

D – *Par otro apelācijas sūdzības pamatu – dažādām procesuālajām nepilnībām*

94. Ar otro apelācijas sūdzības pamatu tiek izvirzīti iebildumi par procesuālām nepilnībām, proti, pieteikuma par paātrināto tiesvedību noraidīšanu, tiesību tikt uzklausītam ierobežojumu, Vispārējās tiesas atteikumu izvērtēt pieprasītos dokumentus, prasījuma priekšmeta ierobežošanu un tiesvedības pārmērīgo ilgumu.

1) Par pamata pirmo un piekto daļu – paātrināto tiesvedību un tiesvedības ilgumu

95. Izvirzot pamata pirmo daļu, *G. Strack* apgalvo, ka Vispārējā tiesa viņa pieteikumu par paātrināto tiesvedību ir noraidījusi, nenorādot pamatojumu. Ņemot vērā, ka ieinteresētībai paātrinātā tiesvedībā ir tiesību uz saprātīgu tiesvedības termiņu ievērošanai, kas ir izvirzīta pamata piektajā daļā, līdzīgs mērķis, tās abas ir jāizskata kopā.

96. Saskaņā ar Pamattiesību hartas 47. panta otro daļu un ECPAK 6. panta 1. punktu ikvienam ir tiesības uz laikus veiktu lietas izskatīšanu. Tādēļ lietas saprātīga izskatīšanas termiņa pārsniegšana ir procesuāls pārkāpums, ar kuru tiek pārkāptas pamattiesības, un tam jāsniedz attiecīgajam lietas dalībniekam efektīvs tiesību aizsardzības līdzeklis, kas nodrošina pienācīgu atlīdzinājumu [32].

97. Tomēr, ja nekas neliecina, ka pārmērīgs tiesvedības ilgums ir ietekmējis lietas iznākumu, lietas saprātīga izskatīšanas termiņa neievērošana nevar būt iemesls pārsūdzētā sprieduma atcelšanai [33]. Tā tam ir jābūt arī gadījumā, ja pārmērīgs tiesvedības ilgums izriet no fakta, ka tiesvedība nav izskatīta paātrināti.

98. *G. Strack* tomēr nav raksturojis, cik lielā mērā tiesvedības ilgums ir ietekmējis lietas iznākumu. Tādēļ šīs pamata daļas nevar tikt pieņemtas.

31 — Skat. spriedumu *Salzgitter*/Komisija (C-182/99 P, EU:C:2003:526, 28. un nākamie punkti).

32 — Spriedums *Groupe Gascogne*/Komisija (C-58/12 P, EU:C:2013:770, 72. punkts), kā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2000. gada 26. oktobra spriedums lietā *Kudla* pret Poliju (*Recueil des arrêts et décisions*, 2000 XI, 156. un 157. punkts).

33 — Spriedumi *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland*/Komisija (C-385/07 P, EU:C:2009:456, 190. un 196. punkts) un *Groupe Gascogne* /Komisija (EU:C:2013:770, 73. punkts).

99. Tādējādi arī pamatojuma trūkums, noraidot pieteikumu par paātrināto tiesvedību, nevar būt pamats apmierināt apelācijas sūdzību.

100. *G. Strack* šajā kontekstā katrā ziņā vēršas arī pret to, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 93. punktā kā nepieņemamu ir noraidījusi viņa pieteikumu piešķirt atlīdzību par pārmērīgi ilgo tiesvedību. Atsaucoties uz spriedumu lietā *Baustahlgewebe*[34] un maniem secinājumiem lietā *Solvay*[35], viņš apgalvo, ka efektīva tiesību aizsardzība prasa, ja iespējams, jau nesamērīgi ilgajā tiesvedībā lemt par varbūtēju atlīdzību.

101. Tomēr arī šis iebildums nevar tikt pieņemts. Proti, Tiesa tostarp ir pārskatījusi spriedumu lietā *Baustahlgewebe*[36] un secinājusi, ka par pieteikumu piešķirt atlīdzību par pārmērīgi ilgu tiesvedību ir jālemj citam iztiesāšanas sastāvam[37]. Tādējādi Vispārējā tiesa pamatoti ir secinājusi, ka prasījums par zaudējumu atlīdzību ir jāizvirza, ceļot atsevišķu prasību.

102. Līdz ar to šīs abas otrā apelācijas sūdzības pamata daļas ir jānoraida.

2) Par pamata otro daļu – tiesībām tikt uzklausītam

103. Izvirzot šo pamata daļu, *G. Strack* apgalvo, ka viņš nav varējis pietiekamā mērā izmantot savas tiesības tikt uzklausītam. Vispārējā tiesa neesot devusi viņam īpašu iespēju izteikt savu viedokli par *OLAF* izsniegtajiem dokumentiem, kurus viņš esot saņēmis tikai pēc replikas raksta iesniegšanas. Vispārējā tiesa neesot pieņēmusi arī viņa 2012. gada 14. maija apjomīgo vēstuli tiesas sēdes sagatavošanai, kā arī tiesas sēdē esot devusi tikai 30 minūtes uzstāšanās laiku prasīto 60 minūšu vietā, tiesas sēdē tā esot noraidījusi pieteikumu par vēl viena procesuāla raksta pieņemšanu un pēc tiesas sēdes neesot pieņēmusi vēl vienu 2012. gada 25. jūnija procesuālo rakstu, kurā it īpaši bija ietverts prasījums veikt labojumus tiesas sēdes protokolā.

Vispārīgi par tiesībām tikt uzklausītam

104. Attiecībā uz šo pamata daļu ir jāpiebilst, ka, lai tiktu izpildītas prasības saistībā ar tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, ir svarīgi, lai lietas dalībnieki sacīkstes veidā varētu apspriest faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas noteiks tiesvedības iznākumu[38].

105. Tiesvedībā Vispārējā tiesā tas principā bija iespējams. *G. Strack* varēja detalizēti paust savu viedokli prasības pieteikumā, replikas rakstā, kā arī tiesas sēdē. Vispārējā tiesa ļāva viņam replikas rakstā būtiski pārsniegt Vispārējās tiesas norādījumos lietas dalībniekiem paredzēto lappušu skaitu un atļāva viņam tiesas sēdē uzstāties divreiz ilgāk, nekā tas ir paredzēts attiecīgajos norādījumos. Turklāt Vispārējā tiesa lietas materiāliem pievienoja *G. Strack* 2011. gada 16. novembra, 2012. gada 25. janvāra un 2012. gada 1. aprīļa papildu procesuālos rakstus un nosūtīja tos Komisijai, lai tā varētu sniegt savus apsvērumus.

106. Iebildumi par *OLAF* dokumentiem un labojumiem tiesas sēdes protokolā katrā ziņā ir jāizskata atsevišķi.

Par *OLAF* dokumentiem

34 — Spriedums *Baustahlgewebe*/Komisija (C-185/95 P, EU:C:1998:608).

35 — Secinājumi *Solvay*/Komisija (C-109/10 P, EU:C:2011:256).

36 — Spriedums *Groupe Gascogne*/Komisija (EU:C:2013:770, 82. un 83. punkts).

37 — Spriedums *Groupe Gascogne*/Komisija (EU:C:2013:770, 90. punkts).

38 — Spriedums Komisija/Īrija u.c. (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 56. punkts) un sprieduma pārskatīšana *M*/*EMEA* (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, 41. punkts).

107. *OLAF* 2007. gada 23. oktobra lēmums *G. Strack* tika nosūtīts vēlākais ar 2008. gada 30. maija iebildumu rakstu kā B.1 pielikums. Tādēļ viņš to ir izmantojis par sava replikas raksta priekšmetu.

108. Turpretim, kā izriet no *G. Strack* argumentācijas, ko Komisija neapstrīd, izsniegšanai paredzētos anonimizētos dokumentus viņš saņēma tikai 2008. gada 17. oktobrī – pēc tam, kad viņš jau bija iesniedzis savu replikas rakstu. Acīmredzot tas bija saistīts ar to, ka lēmums un dokumenti tika nosūtīti ar ļoti apjomīgām elektroniskā pasta vēstulēm un jau pirmais sūtījums pārsniedza *G. Strack* elektroniskās pasta kastītes apjoma ierobežojumu. Par šo faktu *G. Strack* acīmredzot tika informēts Vispārējās tiesas 2012. gada 9. marta vēstules pielikumā, kurā atradās atbilstošā kļūdas paziņojuma izdruka, ko Komisija saņēma, mēģinot nosūtīt dokumentus 2007. gada 23. oktobrī.

109. *G. Strack* savā 2008. gada 20. augusta replikas rakstā gan jau varēja paust viedokli par pašu 2007. gada 23. oktobra lēmumu un tādēļ šajā ziņā paplašināja savu prasību. Tomēr, ņemot vērā, ka dokumentus viņš saņēma tikai 2008. gada 17. oktobrī, viņš tos un tajos veiktos svītrojumus vēl nevarēja iekļaut replikas rakstā. Turklāt viņš norāda, ka viņam esot atteikts samērīgs uzstāšanās laika pagarinājums tiesas sēdē.

110. Šis iebildums ir balstīts uz drīzāk netipisku procesuālu situāciju, proti, apstākli, ka Vispārējā tiesa strīdā par piekļuvi dokumentiem pieļauj vēlāku prasījumu paplašināšanu, ja prasība sākotnēji ir attiekusies uz netiešu piekļuves atteikumu, bet vēlāk tikusi aizstāta ar tiešu lēmumu.

111. Ja Vispārējā tiesa pieļauj prasījumu paplašināšanu, tai jāparedz pieņemama iespēja iesniegt apsvērumus. Iespēja tikt uzklausītam tiesas sēdē nevar pilnībā aizstāt procesuālu rakstu, jo Savienības tiesu procesuālās tiesības katrā ziņā paredz rakstveida procesu, ko mutvārdu process tikai papildina. Turklāt tiesas sēdē *G. Strack* netika piešķirts tāds uzstāšanās laiks, kāds, pēc viņa domām, bija nepieciešams.

112. Komisija uzskata, ka *G. Strack* pats esot atbildīgs par to, ka tika samazinātas viņa iespējas tikt uzklausītam, jo viņam esot bijusi iespēja celt atsevišķu prasību par 2007. gada 23. oktobra lēmumu. Lietas T-392/08 paplašināšana, iekļaujot tajā arī šo lēmumu, esot notikusi tikai viņa interesēs.

113. Šis apgalvojums pārsteidz. Tas, ka prasījumu paplašināšana vispār tika apsvērta, izrietēja no apstākļa, ka Komisija nebija izpildījusi savu pienākumu savlaicīgi pieņemt lēmumus par pieteikumiem. Turklāt Komisija acīmredzot aizmirsa nodrošināt, lai *G. Strack* arī iespējami ātri saņemtu nokavēti pieņemto 2007. gada 23. oktobra lēmumu un attiecīgos dokumentus. Drīzāk šķiet, ka tā pat ir ignorējusi kļūdas paziņojumu, kas norādīja uz to, ka dokumentu pārsūtīšana nav notikusi. Tādējādi katrā ziņā Komisija ir atbildīga par to, ka *G. Strack* nevarēja izmantot visas paredzētās iespējas tikt uzklausītam.

114. Turklāt jāpiebilst, ka prasījumu paplašināšana ir ne tikai *G. Strack* interesēs, bet gan vienlaicīgi atslogo Vispārējo tiesu un otru lietas dalībnieku – šajā gadījumā Komisiju. Proti, visiem lietas dalībniekiem ir izdevīgāk piedalīties paplašinātā tiesvedībā, nevis par katru jaunu lēmumu ierosināt atsevišķu tiesvedību.

115. Tomēr jāiebilst *G. Strack*, ka viņš pats nav veicis visus vajadzīgos pasākumus, lai aizsargātu savas tiesības tikt uzklausītam. Proti, pēc tam, kad viņš ar iebildumu rakstu pirmo reizi saņēma *OLAF* 2007. gada 23. oktobra lēmumu, viņam bija maksimāli jāpieliek saprātīgas pūles arī trūkstošo dokumentu saņemšanai, lai varētu tos ņemt vērā replikas rakstā. Viņam it īpaši bija jāpievērš Komisijas uzmanība faktam, ka dokumentus nav izdevies nosūtīt, un vajadzības gadījumā arī jālūdz Vispārējai tiesai pagarināt termiņu replikas raksta iesniegšanai.

116. Proti, šajā ziņā jāpiemēro tie paši apsvērumi, kā nosakot prasības termiņu, uzzinot par attiecīgo lēmumu. Šajā sakarā, ja tiesību akts netiek ne publicēts, ne paziņots attiecīgajai personai, tad personai, kas zina par tiesību akta, kas to skar, esamību, saprātīgā termiņā ir jāpieprasa pilns tiesību akta teksts [39].

117. Tā tam ir jābūt vēl jo vairāk tādēļ, ka *G. Strack* ir līdzatbildīgs par problēmām, kas radās, pārsūtot dokumentus, jo viņš iesniedza apjomīgu pieteikumu, bet dokumentu saņemšanai sagatavoja apjoma ziņā ierobežotu elektroniskā pasta kastīti.

118. *G. Strack* nekādā gadījumā nedrīkstēja gaidīt vairāk nekā trīs gadus un īsu brīdi pirms tiesas sēdes paziņot par vajadzību tikt uzklausītam saistībā ar šiem dokumentiem.

119. Tādēļ *G. Strack*, neraugoties uz Komisijas rīcību, galu galā ir jāuzņemas atbildība par zaudēto iespēju rakstiski paust savu viedokli un ierobežoto iespēju mutiski tikt uzklausītam par *OLAF* izsniegtajiem dokumentiem.

Par iebildumu attiecībā uz protokolu

120. Visbeidzot, *G. Strack* iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa atbilstoši pārsūdzētā sprieduma 27. punktam nav pēc būtības lēmusi par pieteikumu veikt labojumus tiesas sēdes protokolā, bet gan ar nolēmumu ir noraidījusi mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu.

121. Vispārējās tiesas Reglamentā gan nav paredzēts pieteikums par labojumiem protokolā, tomēr lietas dalībniekiem principā jābūt tiesībām apstrīdēt šā dokumenta trūkumus un nepilnības. Tā tas ir tādēļ, ka saskaņā ar attiecīgā Reglamenta 63. panta 1. punkta otro teikumu tas ir oficiāls dokuments, kas tādējādi tiek izmantots arī kā pierādījums tiesas sēdes saturam [40].

122. Tomēr fakts, ka Vispārējā tiesa nav izskatījusi šo pieteikumu, atsevišķi nevar būt par iemeslu, lai apstrīdētu pārsūdzēto spriedumu. Tas drīzāk ietekmē protokola pierādījuma spēku. Tādēļ iebildums par protokolu ir neefektīvs (*inopérant*) un ir jānoraida.

Par šķietami nokavēto Komisijas iebildumu attiecībā uz Regulu Nr. 45/2001

123. Visbeidzot, *G. Strack* nepamatoti iebilst, ka tiesas sēdē Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā Komisijas iebildumu par Regulu Nr. 45/2001, lai gan tas esot izvirzīts novēloti. Proti, šīs argumentācijas iedīglis izriet jau no atsauces uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteikto izņēmumu attiecībā uz personas datu aizsardzību. Turpretim fakts, ka šajā kontekstā īpašu nozīmi iegūst Regula Nr. 45/2001, procesuālo rakstu apmaiņas laikā vēl nebija tik skaidrs kā lietas iztiesāšanas brīdī. Tā tas ir tādēļ, ka šis fakts, pirmām kārtām, izrietēja no pa to laiku pasludinātā sprieduma lietā *Bavarian Lager* [41].

3) Par pamata trešo daļu – visu dokumentu pārbaudi

124. Izvirzot pamata trešo daļu, *G. Strack* iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa, pretēji viņa prasījumam, nav pārbaudījusi visus dokumentus, lai noteiktu, vai izņēmums attiecībā uz personas datu aizsardzību pamato veiktos svītrojumus.

39 — Spriedumi *Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie*/Komisija (C-180/88, EU:C:1990:441, 22., 29. un 30. punkts) un *Windpark Groothusen*/Komisija (C-48/96 P, EU:C:1998:223, 80. punkts).

40 — Aprakstoši sprieduma pārskatīšana *M*/*EMEA* (EU:C:2009:804, 45. punkts), kā arī rīkojumi *Iride* un *Iride Energia*/Komisija (C-150/09 P, EU:C:2010:34, 74. punkts) un *Kronoply*/Komisija (C-117/09 P, EU:C:2010:370, 44. punkts).

41 — Spriedums Komisija/*Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2010:378, 59. punkts).

125. Tiesa ir atzinusi, ka Vispārējai tiesai ir jāiepazīstas ar dokumentiem, ja ir strīds par to, vai dokumentu saturs ļauj piemērot noteiktus izņēmumus [42]. Tomēr šajā personas datu svītrojumu gadījumā jautājums ir par to, vai šo datu aizsardzība prasa īstenot konfidenciālu attieksmi pret noteiktu personu grupu vārdiem un citiem personas datiem. Lai to vērtētu, nav jāiepazīstas ar attiecīgajiem dokumentiem. Gluži pretēji, parasti pietiek izskatīt lēmuma pamatojumu.

4) Par pamata ceturto daļu – Komisijas lēmumu pilnīgumu

126. Pamata ceturtā daļa skar jautājumu, vai Komisija pilnībā ir atbildējusi uz pieteikumu par piekļuvi visiem dokumentiem, uz kuriem attiecas atkārtotie pieteikumi par piekļuvi dokumentiem, kurus Komisija ir noraidījusi kopš 2005. gada 1. janvāra. *G. Strack* iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 139. punktā ir noraidījusi viņa iebildumu, ka Komisija nav pierādījusi, ka tā viņam ir nosūtījusi visus lēmumus, ar kuriem attiecīgajā laika posmā tika noraidīti atkārtotie pieteikumi.

127. Šis iebildums ir vērsts pret to, kā Vispārēja tiesa ir vērtējusi lietas dalībnieku argumentus par šo jautājumu.

128. No LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka tikai Vispārējai tiesai ir kompetence, no vienas puses, konstatēt faktus, izņemot gadījumu, kad šo konstatējumu materiālā neprecizitāte izriet no šai tiesai iesniegtiem lietas materiāliem, un, no otras puses, veikt šo faktu novērtējumu [43].

129. Katrā ziņā apelācijas tiesvedībā ir pieņemami iebildumi attiecībā uz pārsūdzētajā nolēmumā konstatētajiem faktiem un to vērtējumu, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir veikusi konstatējumus, kuri saskaņā ar lietas materiāliem ir būtiski neprecīzi, vai ja tā ir sagrozījusi tai iesniegtos pierādījumus [44].

130. Šāda sagrozīšana ir gadījumā, kad, neiegūstot jaunus pierādījumus, esošo pierādījumu vērtējums ir acīmredzami neprecīzs [45]. Ja, kā šajā gadījumā, Vispārējā tiesa izdara secinājumus, pamatojoties uz noteiktiem faktiem, ir jāizvērtē, vai tā nav acīmredzami pārsniegusi pierādījumu saprātīga vērtējuma robežas [46].

131. Tā tas ir šajā gadījumā.

132. Tiesvedībā pirmajā instancē *G. Strack* ir balstījies uz to, ka viņa rīcībā nodoto dokumentu skaits (315) ir ievērojami mazāks par oficiālajos ziņojumos norādīto lēmumu, ar kuriem daļēji vai pilnībā ir noraidīti atkārtotie pieteikumi, skaitu (575) [47].

133. Komisija katrā ziņā iebilst pret šādu argumentāciju, norādot, ka skaitļi neatbilst patiesībai, jo dažos lēmumos par atkārtotiem pieteikumiem ir apkopoti vairāki vienas un tās pašas personas atkārtotie pieteikumi, savukārt par citiem atkārtotajiem pieteikumiem līdz attiecīgā gada beigām vēl nebija pieņemts lēmums.

42 — Spriedums *Jurašinović*/Padome (C-576/12 P, EU:C:2013:777, 27. punkts).

43 — Spriedums Komisija/*Aalberts Industries* u.c. (C-287/11 P, EU:C:2013:445, 47. punkts).

44 — Spriedums *PKK* un *KNK*/Padome (C-229/05 P, EU:C:2007:32, 35. punkts).

45 — Spriedumi *PKK* un *KNK*/Padome (EU:C:2007:32, 37. punkts), *Lafarge*/Komisija (C-413/08 P, EU:C:2010:346, 17. punkts) un Komisija/*Aalberts Industries* u.c. (EU:C:2013:445, 51. punkts).

46 — Spriedumi *Activision Blizzard Germany*/Komisija (C-260/09 P, EU:C:2011:62, 57. punkts) un Komisija/*Aalberts Industries* u.c. (EU:C:2013:445, 52. punkts).

47 — Saskaņā ar Komisijas ziņojumu par to, kā 2007. gadā piemērota Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (COM(2008) 630, galīgā redakcija, 10. lpp.).

134. Tomēr Komisija nesniedz precīzu skaitļu atšifrējumu, kas pilnībā izskaidrotu neatbilstības. Varbūt šādā atšifrējumā tiktu ņemti vērā arī *OLAF* lēmumi par atkārtotiem pieteikumiem, kurus, šķiet, līdz šim attiecīgajā kontekstā abi lietas dalībnieki ir ignorējuši un kuri, cik noprotams, nav pieskaitīti nosūtītajiem dokumentiem, bet acīmredzot ir tikuši iekļauti Komisijas ziņojumos.

135. Līdzīgi Komisija neizsaka viedokli par *G. Strack* apgalvojumiem, ka no viņam nosūtītajiem dokumentiem neizriet, ka būtu pieņemti lēmumi, kas attiektos uz vairākiem atkārtotiem pieteikumiem.

136. Tādējādi, aprobežojoties ar argumentu, ka gada beigās vēl nebija pieņemti lēmumi par visiem atkārtotajiem pieteikumiem, strīdīgā trīs gadu laikposma beigās izskatīšanas stadijā vēl bija vairāk nekā 250 atkārtoto pieteikumu. Ņemot vērā Regulā Nr. 1049/2001 noteiktos termiņus, šāds daudzums neizskatītu pieteikumu ir maz ticams.

137. Tādēļ Komisijas izvirzītie argumenti var izskaidrot nelielas neatbilstības, tomēr šīs būtiskās atšķirības ir pārāk lielas. Atbalstot Komisijas viedokli, Vispārējā tiesa ir acīmredzami pārsniegusi pierādījumu saprātīga vērtējuma robežas.

138. Atšķirībā no tiesvedības, kuras gaitā tiek konstatēta papildu dokumentu esamība [48], šajā gadījumā tomēr nevar arī droši tikt konstatēts, ka Komisijas atbilde bija nepilnīga. Katrā ziņā Vispārējā tiesa to varēja diezgan vienkārši noskaidrot, liekot Komisijai konkrēti izskaidrot neatbilstību starp ziņojumos minētajiem skaitļiem un *G. Strack* nosūtīto dokumentu skaitu.

139. Vienīgi Vispārīgai tiesai gan ir jāizlemj, vai pierādījumi, kuri ir tās rīcībā kādā lietā, ir papildināmi. To, vai pierādījumi ir pārliecinoši, izvērtē vienīgi Vispārējā tiesa pati, un uz to netiek attiecināta pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedībā, izņemot Vispārējā tiesā iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumu vai ja Vispārējās tiesas veikto konstatāciju būtiska neprecizitāte izriet no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem [49].

140. Tomēr nepietiekama pierādījumu iegūšana šajā gadījumā ir balstīta tieši uz pierādījumu sagrozīšanu tāda secinājuma rezultātā, kas acīmredzami pārsniedz saprātīga vērtējuma robežas. Tādēļ Tiesa izņēmuma veidā var uzskatīt, ka, neveicot vajadzīgos noskaidrošanas pasākumus, ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

141. Tādējādi šī pamata daļa ir apmierināma un pārsūdzētais spriedums ir atceļams tiktāl, ciktāl ar to ir noraidīts *G. Strack* iebildums, ka Komisija nav pieņēmusi visus lēmumus par atkārtoto pieteikumu noraidīšanu.

142. Šajā jautājumā lieta nav izskatāmā stāvoklī, jo nav pietiekami noskaidrots nedz *OLAF* dokumentu pienesums, nedz vienoto lēmumu par atkārtotajiem pieteikumiem un 2007. gada beigās vēl nepieņemto lēmumu par atkārtotajiem pieteikumiem apjoms [50]. Tādējādi saskaņā ar [Eiropas Savienības Tiesas] Statūtu 61. panta pirmo daļu lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai.

48 — Spriedums *Williams*/Komisija (T-42/05, EU:T:2008:325, 68. punkts).

49 — Spriedumi *Ismeri Europa*/Revīzijas palāta (C-315/99 P, EU:C:2001:391, 19. punkts), *Glencore* un *Compagnie Continentale*/Komisija (C-24/01 P un C-25/01 P, EU:C:2002:642, 77. un 78. punkts), kā arī *Erste Group Bank* u.c./Komisija (C-125/07 P, C-133/07 P un C-137/07 P, EU:C:2009:576, 319. punkts).

50 — Katrā ziņā lietas dalībniekiem jāiesaka, lai vai nu Komisija šo jautājumu noskaidro pēc savas iniciatīvas, paziņojot *G. Strack* atbilstošos skaitļus – un, iespējams, trūkstošos dokumentus, vai arī lai *G. Strack* no jauna iesniedz pieteikumu par piekļuvi līdz šim acīmredzot vēl trūkstošiem dokumentiem, kas ļautu Komisijai izteikt savu viedokli, ņemot vērā manus apsvērumus. Tad viņi šajā jautājumā – iespējams, pat pirms šīs apelācijas sūdzības izlemšanas – varētu izbeigt tiesvedību un viņiem nebūtu no jauna bez vajadzības jāvēršas Vispārējā tiesā.

E – *Par piekto apelācijas sūdzības pamatu – datu aizsardzības izņēmuma piemērošanu*

143. Piektais apelācijas sūdzības pamats skar datu aizsardzības izņēmuma piemērošanu, proti, pamatojumu (šajā ziņā skat. 1) punktu), tekstu aizklājumu individuālu vērtējumu (šajā ziņā skat. 2) punktu) un noteiktu personu grupu personas datu aizklājumu likumību (šajā ziņā skat. 3) punktu).

1) Par Komisijas lēmuma pamatojumu

144. *G. Strack* vēršas pret to, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi par pietiekamu Komisijas lēmumos norādīto pamatojumu, lai gan tajos nebija informācijas par apspriešanos ar datu subjektiem vai par to, vai tie ir vēlējušies saglabāt savu datu konfidencialitāti. Komisija neesot analizējusi arī dažādās datu subjektu grupas.

145. Šī pamata daļa nevar tikt pieņemta, jo Vispārējā tiesa 120. punktā, kā arī 125. un 126. punktā ir izvirzījusi atbilstīgas prasības Komisijas pamatojumam. Proti, arī īss pamatojums var būt pietiekams, ja tas pietiekami skaidri ļauj saskatīt iemeslus.

146. Attiecībā uz informācijas trūkumu par apspriešanos ar datu subjektiem jānorāda, ka tās trūkums ir pietiekami skaidra liecība tam, ka šāda apspriešanās nav notikusi. Komisijai arī nebija jāanalizē pamatojuma trūkums pieteikumā par piekļuvi dokumentiem atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktam, jo šādi iemesli netika norādīti.

147. Visbeidzot, ciktāl *G. Strack* šīs pamata daļas kontekstā apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot pietiekami apspriedusi viņa izteikto kritiku par *OLAF* veikto datu aizklāšanu, pietiek norādīt, ka replikas rakstā viņš šo lēmumu konkrēti nekritizē, lai gan viņš par tā esamību un pamatojumu uzzināja, vēlākais, saņemot iebildumu rakstu [51].

2) Par dokumentu individuālo vērtējumu

148. Izvirzot piektā apelācijas sūdzības pamata otro daļu, *G. Strack* iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa 162.–164. punktā nepamatoti esot atzinusi, ka Komisija pietiekami individuāli ir vērtējusi vajadzību saglabāt datu konfidencialitāti. Šajā ziņā viņš it īpaši balstās uz to, ka nešķirojot ir aizklāti pilnīgi visi dati, faktiski neizvērtējot privātās dzīves aizskārumu. Tomēr šādi netiek pierādīta dokumentu individuāla neizvērtēšana, bet gan, augstākais, Komisijas pārliecība par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētā izņēmuma piemērojamību. Tas savukārt ir šī pamata trešās daļas priekšmets, kas jāizskata turpinājumā.

3) Par aizklājumu likumību

149. Visbeidzot, izvirzot piektā apelācijas sūdzības pamata trešo daļu, *G. Strack* vēršas pret to, ka Vispārējā tiesa ir atzinusi par piemērojamu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu attiecībā uz personas datu aizsardzību.

150. Atbilstoši šim noteikumam iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Savienības tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

151. Komisija šo izņēmumu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktam īstenoja, izsniedzamajos dokumentos aizklājot visus vārdus un adreses.

51 — Skat. iepriekš 107. un nākamos punktus.

152. Tiesa jau ir atzinusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka, ja ar Regulu Nr. 1049/2001 pamatota pieteikuma mērķis ir iegūt piekļuvi dokumentiem, kuros ir personas dati, tad ir pilnībā piemērojamas Regulas Nr. 45/2001 normas. Tas it īpaši nozīmē, ka pieteikuma iesniedzējam, ievērojot Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta noteikumus, parasti ir jāpierāda vajadzība nosūtīt šos personas datus [52].

a) Par izvērtēšanu

153. *G. Strack* gan pamatoti norāda, ka iestādēm var būt pienākums arī bez atbilstošiem pieteikuma iesniedzēja pierādījumiem ņemt vērā parādījušos iemeslus informācijas izpaušanai, tomēr izskatāmajā lietā šādi iemesli nav saskatāmi un *G. Strack* tādus arī nav norādījis.

154. Tālāk *G. Strack* attīsta domu, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis nodrošināt piekļuvi dokumentiem atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 8. panta a) punktam pamato šādu informācijas izpaušanu, jo tas esot sabiedrības interesēs. Tomēr šāda 8. panta a) punkta interpretācija padarītu neefektīvu iepriekš minēto [53] judikatūru attiecībā uz 8. panta b) punktu.

155. Nav arī būtiski, vai pieteikuma iesniedzējs atkārtotajos pieteikumos atklāj par sevi svarīgu informāciju. Proti, personas dati katrā ziņā tiek aizsargāti neatkarīgi no attiecīgo datu nozīmes.

b) Par vajadzību apspriesties ar datu subjektiem

156. *G. Strack* vēl arī uzskata, ka Komisija nedrīkstēja vienkārši aizklāt visus vārdus un adreses, bet gan tai bija jāvēršas pie datu subjektiem, lai noskaidrotu, vai viņi piekrīt savu datu izpaušanai.

157. Šajā ziņā Vispārējā tiesa it īpaši pārsūdzētā sprieduma 178. punktā ir secinājusi, ka apspriešanās nebija vajadzīga, jo bija skaidrs, ka ir saglabājama personas datu konfidencialitāte, ja nav primāru iemeslu to izpaušanai.

158. Šajā secinājumā nav pieļauta neviena kļūda tiesību piemērošanā.

159. Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktu pieteikuma par piekļuvi trešo personu dokumentiem gadījumā iestādei ar attiecīgo trešo personu jāapspriežas tikai tad, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai nē. Katrā ziņā iestādes sagatavotu dokumentu gadījumā varbūtējs apspriešanās pienākums nevar būt plašāks.

160. *G. Strack* acīmredzot izdara pieņēmumu, ka iespēja izpaust personas datus izraisa šaubas tikmēr, kamēr datu subjekts nav izlēmis, vai viņš piekrīt savu datu izpaušanai. Taču tas tā nav.

161. Ņemot vērā, ka personas datu izpaušana ir datu apstrāde, tā ir pieļaujama tikai tad, ja pastāv kāds no Regulas Nr. 45/2001 5. pantā minētajiem datu apstrādes iemesliem. Datu subjekta piekrišana ir viens no šiem iemesliem. Citos gadījumos datu izpaušana parasti nav pieļaujama.

162. Tādējādi prasības apspriesties ar datu subjektiem mērķis nav noskaidrot datu izpaušanas iespēju, bet gan tai vispirms ir jārada nosacījumi šādai datu izpaušanai. Tomēr Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā iestādēm nav noteikts šāds pienākums.

52 — Spriedums Komisija/*Bavarian Lager* (EU:C:2010:378, 63. un 77. punkts).

53 — Skat. iepriekš 152. punktu.

163. Tā paša iemesla dēļ nevar tikt pieņemts *G. Strack* iebildums, ka, pilnībā izskatot viņa pieteikumu par piekļuvi dokumentiem [54], Komisijai katrā ziņā esot bijis jāapspriežas ar datu subjektiem, lai varētu lemt par informācijas izpaušanu par viņu atkārtotajiem pieteikumiem. Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punkts gan ir piemērojams piekļuvei šiem dokumentiem, taču tajos ietvertie personu dati nerada nekādu neskaidrību par to, vai tiem var tikt nodrošināta piekļuve. Tādēļ nav jālemj par to, vai bija jāizmanto varbūtēja apspriešanās, lai datu subjektus lūgtu piekrist informācijas izpaušanai par atkārtotajiem pieteikumiem.

c) Par datu subjektu piekrišanu datu izpaušanai

164. *G. Strack* arī uzskata, ka Komisijai un Vispārējai tiesai bija jāņem vērā, vai datu subjekti jau iepriekš ir piekrituši savu atkārtotajos pieteikumos minēto personas datu izpaušanai. Vismaz vienā gadījumā tas pat izrietot no viņam nosūtītajiem dokumentiem. Tajos kāds pieteikuma iesniedzējs savu nostāju ir formulējis šādi:

"In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail." [55]

165. Tomēr šķiet ļoti maz ticams, ka datu subjekti atkārtoto pieteikumu kontekstā abstrakti un vispārīgi piekrīt savu datu izpaušanai. Arī minētais piemērs drīzāk varētu tikt interpretēts tādējādi, ka datu subjekts iebilst pret piekļuves atteikumu, nevis ka viņš piekrīt atklāt savus personas datus.

166. Turklāt *G. Strack* nevar pārmest Vispārējai tiesai, ka tā nav izskatījusi šo iebildumu, jo viņš to, ja vispār, ir izvirzījis tikai tiesas sēdē un tādēļ novēloti.

d) Par ierēdņiem, kuri paraksta lēmumus par atkārtotiem pieteikumiem

167. Ciktāl *G. Strack* prasa atklāt to ierēdņu vārdus, kuri ir parakstījuši lēmumus par atkārtotiem pieteikumiem, nekas neliecina, ka viņš šo iebildumu būtu izvirzījis jau Vispārējā tiesā. Tādēļ saskaņā ar Reglamenta 170. panta 1. punkta otro teikumu šis arguments nav pieņemams, jo apelācijas sūdzībā nedrīkst tikt grozīts Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmets. Turklāt Komisija norāda, ka šie vārdi – proti, Komisijas ģenerālsekretārs un *OLAF* direktors – bija norādīti. Tas katrā ziņā netieši izriet no *G. Strack* iesniegto lēmumu par atkārtotiem pieteikumiem paraugu veidlapu galvām. Lappuses ar parakstiem *G. Strack* nav iesniedzis.

e) Par ierēdņu vārdiem, kas parādās dokumentos saistībā ar lietu T-110/04

168. Attiecībā uz aizklātajiem ierēdņu vārdiem, kuri parādās dokumentos saistībā ar lietu T-110/04, *G. Strack* prasa nošķirt ierēdņus, kuriem tiek pārmesta kļūdaina rīcība, un pārējos ierēdņus. Tomēr principā attiecībā uz abām grupām ir spēkā nosacījums, ka parasti datu aizsardzības apsvērumu dēļ nav iespējams izpaust viņu personas datus. Tas, ka ierēdņu vārdi, kuriem tiek pārmesta kļūdaina rīcība, var būt īpaši aizsargājami, tādēļ vēl nenozīmē, ka tie ir jānošķir.

54 — Kā Vispārējā tiesa secinājusi pārsūdzētā sprieduma 141. punktā, *G. Strack* pieteikums attiecās ne tikai uz lēmumiem par atkārtotiem pieteikumiem, bet arī uz atkārtotiem pieteikumiem, ko Komisija ir ignorējusi.

55 — Apelācijas sūdzības pielikumu 126. lpp. ("Ņemot vērā sabiedrības interesi, es šajā jautājumā nevaru saglabāt konfidencialitāti. Mans jautājums nebija konfidenciāls. Sabiedrības interesei par šo tēmu jābūt prioritārai").

f) Par vārdu kodēšanu

169. *G. Strack* vēl arī apgalvo, ka lietas T-110/04 dokumentos Komisija nedrīkstēja aizklāt vārdus, bet gan tai tie bija (anonīmi) jākodē, lai uzlabotu dokumentu lasāmību. Tas esot bijis acīmredzami jau tādēļ vien, ka Vispārējā tiesa attiecīgajā lietā vārdus bija kodējusi.

170. Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 202.–208. punktā pamatoti ir secinājusi, ka pilnīga vārdu kodēšana dokumentos, uz kuriem attiecas apjomīgais pieteikums, no Komisijas prasītu nesamērīgas pūles. Tādēļ arī šis *G. Strack* iebildums nevar tikt pieņemts.

4) Starpsecinājums par apelācijas sūdzības piekto pamatu

171. Tādējādi apelācijas sūdzības piektais pamats ir jānoraida pilnībā.

F – *Par sesto apelācijas sūdzības pamatu – konfidencialitātes saglabāšanu antidempinga lietās*

172. Apelācijas sūdzības sestais pamats skar komerciālo interešu aizsardzību atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajam ievilkumam.

173. Proti, Komisija atteica piekļuvi noteiktai informācijai un dokumentiem, lai novērstu tajās antidempinga lietās iesaistīto uzņēmumu identificēšanu, kuras apstrādāja prasītājs lietā T-110/04.

174. Pārsūdzētā sprieduma 226.–229. punktā Vispārējā tiesa akceptēja šo atteikumu, jo daļēji runa ir par komercnoslēpumiem un turklāt ir jāaizsargā attiecīgo uzņēmumu reputācija. Nekas neliecinot par sevišķām sabiedrības interesēm, kas pamatotu šīs informācijas izpaušanu.

175. *G. Strack* vispirms uzsver, ka antidempinga pasākumi ir publiskoti un šajā sakarā it īpaši ir minēti arī uzņēmumu nosaukumi. Tomēr nav pierādījumu, ka informācija, kas tika atteikta, attiecās uz lietām, kuras beidzās ar šādu publiskošanu. Tādēļ nav pierādīts, ka vairs nepastāv interese saglabāt konfidencialitāti.

176. Turklāt interese saglabāt konfidencialitāti, pretēji *G. Strack* viedoklim, gan attiecībā uz uzņēmumu nosaukumiem, gan izvirzītajiem pārmetumiem var pastāvēt, jo pārmetumi var ļaut izdarīt secinājumus par attiecīgo uzņēmumu.

177. Tomēr *G. Strack* iebilst, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses antidempinga lietu izmeklēšanā, kas attaisno šīs informācijas izpaušanu, un gan Komisijai, gan Vispārējai tiesai tas esot jāizvērtē pēc savas iniciatīvas.

178. Šim viedoklim sākotnēji ir jāpiekrīt. Tiesa ir konstatējusi, ka attiecīgajai iestādei Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā paredzētajos gadījumos ir jānoskaidro, vai pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas tomēr pamatotu konkrētā dokumenta publiskošanu [56]. Iestādei ir vismaz jāpārbauda viedokļi, kas parādās attiecīgajā lietā [57]. Tomēr parasti jau šajā posmā būtiska nozīme ir īpašiem viedokļiem, kas jāizvirza pieteikuma iesniedzējam [58].

56 — Spriedums Zviedrija un *Turco*/Padome (C-39/05 P un C-52/05 P, EU:C:2008:374, 49. punkts).

57 — Skat. spriedumu Zviedrija/*API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541, 152. punkts) un par juridiskajiem atzinumiem likumdošanas procesā – spriedumu Zviedrija un *Turco*/Padome (EU:C:2008:374, 67. punkts).

58 — Spriedums *LPN*/Komisija (C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738, 94. punkts un tajā minētā judikatūra).

179. Vēl jo vairāk ir spēkā tas, ka tiesvedības laikā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pārkāpums, pārbaudot sevišķās sabiedrības intereses, tiek vērtēts tikai tad, ja prasītājs par to ceļ iebildumus. Ja šāda iebilduma pamatā nav pilnīgs šādas pārbaudes trūkums, tajā ir jānorāda aspekti, kuri nav tikuši atzīti par tādiem kļūdas dēļ. Tādēļ nav konstatējama kļūda tiesību piemērošanā, ja Vispārējā tiesa koncentrējas uz prasītāja iebildumu [59].

180. Tomēr *G. Strack* tiesvedības laikā necēla iebildumus par to, ka nav pietiekami ņemta vērā īpašā interese par antidempinga lietu pārskatāmību [60]. Tādēļ šajā ziņā Vispārējai tiesai nevar tikt pārmests, ka tā būtu pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

181. Arī ciktāl *G. Strack* vēršas pret to, ka ir aizklāti to ierēdņu vārdi, kuru kompetencē bija izskatīt konkrētas lietas, nekas neliecina, ka šis jautājums vispār ir bijis tiesvedības priekšmets pirmajā instancē. Šis iebildums nav pieņemams, jo saskaņā ar Reglamenta 170. panta 1. punkta otro teikumu apelācijas sūdzībā nedrīkst tikt grozīts Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmets.

G – *Par septīto apelācijas sūdzības pamatu – zaudējumu atlīdzību par viņa pieteikuma par piekļuvi dokumentiem izskatīšanu*

182. Septītais apelācijas pamats attiecas uz *G. Strack* prasījumu atlīdzināt nemateriālos zaudējumus, kurus radījusi Komisija, izskatot viņa pieteikumu par piekļuvi dokumentiem. Šie zaudējumi izpaužoties, no vienas puses, kā *G. Strack* psihiskās veselības pasliktināšanās un, no otras puses, kā viņa tiesību piedalīties Komisijas apspriešanā par pārskatāmību un piekļuvi iestāžu dokumentiem ierobežojums.

183. Pārsūdzētā sprieduma 261.–266. punktā Vispārējā tiesa galvenokārt ir konstatējusi, ka nevar tikt pierādīta pietiekami īpaša cēloņsakarība starp apgalvoto prettiesisko rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem.

184. Šie konstatējumi pilnībā atbilst piemērojamajiem kritērijiem.

185. Proti, uz principiem, kas kopīgi dalībvalstu tiesību sistēmām un uz kuriem ir atsauce LESD 340. panta otrajā daļā, nevar atsaukties, lai pamatotu, ka Savienībai ir pienākums atlīdzināt jebkuru, pat attālu kaitējumu, ko radījusi tās iestāžu rīcība. Šajā noteikumā paredzētais nosacījums, kas ir saistīts ar cēloņsakarību, drīzāk attiecas uz pietiekami tiešas cēloņsakarības starp iestāžu rīcību un zaudējumiem esamību [61].

186. Šajā sakarā nevar tikt pārmests, ka Vispārējā tiesa, neizsmeļot visus *G. Strack* piedāvātos pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma 263. un 264. punktā prezumēja, ka, ņemot vērā daudzos tiesību strīdus starp viņu un Komisiju un viņa paša līdzatbildību par izskatāmo strīdu, šāda sakarība attiecībā uz varbūtēju viņa psihiskās veselības pasliktināšanos nevar tikt konstatēta.

187. Tomēr attiecībā uz iespēju ierobežojumu piedalīties Komisijas apspriešanās, pretēji Vispārējās tiesas apsvērumiem pārsūdzētā sprieduma 265. punktā, nav būtiski, ka *G. Strack* arī bez dokumentiem varēja piedalīties diskusijā (un to arī darīja). Tā tas ir tādēļ, ka viņam tika liegta iespēja no šiem dokumentiem iegūt argumentus šai diskusijai.

59 — Skat. manus secinājumus Zviedrija/*MyTravel* un Komisija (C-506/08 P, EU:C:2011:107, 105. punkts).

60 — Skat. tiesvedībā pirmajā instancē iesniegtā replikas raksta 71.–73. punktu.

61 — Spriedumi *Dumortier* u.c./Padome (64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 un 45/79, EU:C:1979:223, 21. punkts), *Trubowest Handel* un *Makarov*/Padome un Komisija (C-419/08 P, EU:C:2010:147, 53. punkts un tajā minētā judikatūra) un rīkojums *Mauerhofer*/Komisija (C-433/10 P, EU:C:2011:204, 127. punkts).

188. Turpretim dzīvotspējīgāka ir arī šajā pārsūdzētā sprieduma punktā attīstītā doma, ka *G. Strack* 2007. gada 20. jūnija pieteikumu par piekļuvi dokumentiem iesniedza salīdzinoši īsu brīdi pirms apspriešanās termiņa beigām 2007. gada 31. jūlijā. Proti, *G. Strack* nav pierādījis, ka Komisijas atbilstošas rīcības gadījumā viņš būtu savlaicīgi saņēmis pieprasītos dokumentus, lai tos izmantotu apspriešanā.

189. Pat – kopā ar *G. Strack* – pieņemot, ka viņa pieteikums tika reģistrēts par vēlu un lēmuma pieņemšanas termiņa pagarinājums vēl par 15 dienām bija nokavēts un tādēļ nebija spēkā, nav noliedzams, ka Komisijai principā bija tiesības, pamatojoties uz šā pieteikuma apjomu, izmantot termiņa pagarinājumu. Tādēļ, atbilstoši izmantojot termiņa pagarinājumu, Komisijai uz sākotnējo pieteikumu atbilde būtu jāsniedz agrākais 2007. gada 31. jūlijā. Šajā laikā vairs nebūtu iespējama efektīva dalība apspriešanā, pamatojoties uz pieprasītajiem dokumentiem.

190. Tādēļ Vispārējā tiesa pamatoti varēja prezumēt, ka starp Komisijas varbūtējiem kavējumiem un *G. Strack* dalības iespēju ierobežošanu nav pietiekami ciešas cēloņsakarības [62].

VI – **Par tiesāšanās izdevumiem**

191. Tā kā lieta tiek nosūtīta atpakaļ Vispārējai tiesai, tās lēmums par tiesāšanās izdevumiem ir jāatceļ un lēmuma pieņemšana par tiesāšanās izdevumiem šajā apelācijas tiesvedībā ir jāatliek [63].

VII – **Secinājumi**

192. Tādēļ ierosinu Tiesai lemt šādi:

1) atcelt sprieduma *Strack*/Komisija (T-392/07, EU:T:2013:8) rezolutīvās daļas 6. punktu tiktāl, ciktāl Vispārējā tiesa ir noraidījusi *G. Strack* prasības pamatu, ka Komisija nav pieņēmusi visus lēmumus par atkārtoto pieteikumu noraidīšanu;

2) atcelt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem iepriekš minētā sprieduma rezolutīvās daļas 7. punktā;

3) pārējā daļā apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību noraidīt;

4) lietu par rezolutīvās daļas 1. punktā minēto prasības pamatu nosūtīt atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;

5) atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

62 — Uz līdzīgiem apsvērumiem ir balstīts spriedums *Richez-Parise* u.c./Komisija (19/69, 20/69, 25/69 un 30/69, EU:C:1970:47, 43. un 44. punkts), kā arī spriedums *Odigitria*/Padome un Komisija (T-572/93, EU:T:1995:131, 65. punkts) un spriedums *Farrugia*/Komisija (T-230/94, EU:T:1996:40, 43. punkts).

63 — Skat. Reglamenta 184. panta 2. punktu.